

Arrest

nr. 238 958 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 november 1970.

Op 7 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2017 wordt voormelde aanvraag gegrond verklaard. De verwerende partij geeft aan de burgemeester van Antwerpen de opdracht om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). De verzoekende partij wordt tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden gemachtigd.

Op 30 januari 2019 vraagt de verzoekende partij de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 9 september 2019 met nummer 225 887 vernietigt de Raad de beslissing van 18 februari 2019.

Op 25 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 13 §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 3/01/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 25/09/2019.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

Na een theoretische uiteenzetting, adstrueert de verzoekende partij haar eerste middel verder als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing van 25 september 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf en verwijst naar de weigeringsbeslissing van de verlenging van de BIVR van 25/09/2019 (cf. artikel 13 § 3, 2° Vreemdelingenwet 15/12/1980);

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht.

Dat verzoeker een aanvraag tot verlenging van zijn verblijf (artikel 9ter Vreemdelingenwet) indiende bij verwerende partij. Verwerende partij weigerde de verlenging en verwees naar het advies van de geneesheer-adviseur.

De Raad heeft bij arrest n° 225 887 om de beslissing van 18/02/2019 van verwerende partij te vernietigen.

Verwerende partij heeft – zonder verzoeker te horen – een nieuwe weigering tot verlenging van de BIVR van verzoeker genomen op 25/09/2019. Verwerende partij baseerde zich op het advies van de geneesheer van 23/09/2019;

Dat het advies van adviseur geneesheer identiek is aan dat van februari 2019. Dat dit duidelijk blijkt uit de gegevens uit het administratief dossier.

Dat verwerende partij – als accessorium van de weigeringsbeslissing van de verlenging van de BIVR – een bijlage 13 genomen op 25/09/2019, die via een aangetekend schrijven door de Stad Antwerpen werd betekend.

Het lijkt erop dat verwerende partij op een quasi automatische wijze een weigeringsbeslissing heeft genomen zodat in concreto de medische situatie te herevalueren aan de hand van stukken en/of bescheiden die bij verzoeker zou worden opgevraagd. Immers, in casu werd zijn recht om gehoord te worden geschaad, daar na de vernietigingsbeslissing van de Raad in september 2019, verwerende partij alvorens een nieuwe beslissing te nemen, op zijn minst verzoeker de mogelijkheid heeft om bijkomende stukken en / of bescheiden bij te brengen, ten einde het dossier – rekening houdend met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – met volledige kennis van zaken een in concreto-beoordeling te kunnen maken.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien zijn verblijf ervan afhangt.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van art. 62 Verblijfswet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat

hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoekers beweren dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen : [...]

Verzoeker toont met zijn beweringen en kritieken geenszins de onjuistheid of onredelijkheid van deze motieven aan.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat ze in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen.

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het- vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur.” (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen."

2.1.3. Beoordeling van het eerste middel

2.1.3.1. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de aanvraag van de verzoekende partij om het BIVR te verlengen werd geweigerd bij beslissing van 25 september 2019.

Er dient op gewezen te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast, namelijk artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; (...)."

Op 25 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Gelet op de genoemde beslissing van 25 september 2019, lijkt het dus niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister, op dezelfde dag, de huidige bestreden beslissing op grond van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet heeft genomen.

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet in op de eigenlijke motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij formuleert voornamelijk kritiek ten aanzien van de beslissing van 25 september 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Zij betoogt dat het bestreden bevel, als *accessorium* van de andere beslissing van 25 september 2019 mee vernietigd dient te worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tevens beroep had aangetekend ten aanzien van de beslissing van 25 september 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Dit beroep is echter op 24 juli 2020 bij arrest met nummer 238 957 verworpen. Bijgevolg kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet op deze basis vernietigd worden.

De argumenten aangaande de medische situatie van de verzoekende partij zijn gericht ten aanzien van een andere beslissing dan de huidige bestreden beslissing. Bovendien zijn deze middelen reeds uitgebreid besproken geweest in het arrest van 24 juli 2020 met nummer 238 957, waarnaar de Raad dan ook verwijst.

De verzoekende partij ontwikkelt geen verdere kritiek ten aanzien van het huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.3.3. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij, na de vernietiging van de beslissing van 18 februari 2019, van plan was om nog andere medische stukken voor te leggen en vindt dat de bestreden beslissing haar hoorrecht heeft geschonden.

Het hoorrecht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

In casu heeft de verzoekende partij echter in het kader van haar aanvraag tot een verlenging van het BIVR de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie en medische stukken voor te leggen. De verwerende partij heeft toen een beslissing genomen, die echter door de Raad werd vernietigd. Waar zij betoogt dat zij nieuwe stukken wenste voor te leggen, na de vernietiging van een eerdere beslissing op 9 september 2019, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet concretiseert over welke nieuwe

stukken het zou gaan en nalaat aan te tonen op welke wijze deze nieuwe stukken tot een andere soort beslissing hadden kunnen leiden. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat niet blijkt dat het hoorrecht *in casu* werd geschonden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben ontvangen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.5. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker ondervind.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker.

Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van de ontwikkelde banden in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. (Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is. (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden toegelaten tot verblijf.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is of blijkt dat de aanwezige medische zorgverstrekking aanwezig is maar onbetaalbaar, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is. In casu stelt verwerende partij zelf vast dat er geen georganiseerde Staatsinstantie is, die voor bijstand en/of hul kan zorgen, maar dat alle kosten zelf door de privé-persoon dienen gedragen te worden, hetgeen voor verzoeker onbetaalbaar is.

Minstens blijkt niet met zoveel woorden dat verwerende partij een onderzoek heeft gedaan naar al dan niet schending van artikel 3 en 8 van het EVRM.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Hierbij wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet voldoende specificeert op welke concrete wijze hij deze beginselen geschonden acht.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

Verzoeker beweert dat uit de beslissing niet blijkt dat er rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand alvorens het bevel werd genomen.

In het annulatieberoep gericht tegen de recente beslissing tot ongegrondheid van een verblijfsaanvraag op basis van Artikel 9ter heeft hij reeds geargumenteed dat een eventuele uitwijzing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. In het herkomstland zouden er onvoldoende medische voorzieningen zijn. De verwerende partij deelt deze mening niet.

In casu blijkt uit een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer bij deze beslissing dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Congo (Dem.Rep.).

Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV.

Indien het bevel in tempore volgt op de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand (RvV 23 augustus 2016, nr. 173.483)

Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen.

Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvV 11 juli 2016, nr.171.585)

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM kan evenwel niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.2.3. Beoordeling van het tweede middel

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een beschermenswaardig privéleven is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing grote schade aanricht aan het hele gezin en dat het centrum van haar sociale, familiale en economische banden zich in België bevindt. Zij concretiseert deze belangen echter niet, noch identificeert zij de leden van haar voorgehouden gezin. Er blijkt geenszins dat de gemachtigde van de minister in het bestreden bevel een afweging had moeten maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft in België, laat staan dat zij aantoont dat deze elementen voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.2. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu blijkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot de argumenten die zij reeds in het kader van het beroep ten aanzien van de beslissing van 25 september 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd, heeft aangehaald. Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest van 24 juli 2020 met nummer 238 957 verworpen. Bijgevolg blijft de beslissing van 25 september 2019 waarin besloten werd dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is, staan.

De verzoekende partij brengt geen andere elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM aan. Een schending van dit artikel wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS